

Tunadalskyrkan 130922

”Den levande strömmen”

Hes 47: 1-12

Det hebreiska folket var i fångenskap i Babylon. Templet i Jerusalem, symbolen för Guds närvaro bland sitt folk hade förstörts till deras stora sorg innan deportationen, och livet raserades på många olika sätt. Men fångenskapen i Babylon innebar ändå en viss frihet. De fick i hög utsträckning sköta sig själva och de fick uppmaningen från Gud att göra allt för att omgivningen skulle blomstra och att de skulle be för den, eller för att använda gamla översättningens ord: Sök stadens bästa! Men fångenskap är ändå fångenskap. Men även om templet inte fanns kvar, så hade inte Gud övergett sitt folk. Han kallade profeter för att uppmuntra och stötta, och en av dem som fanns med i Babylon var Hesekiel. Han fick se många syner, och ibland väldigt konkret gå in i olika skeden, så ibland vet man inte riktigt om det var syn eller verklighet.

I en av synerna fick han komma till Israels land och ställdes på ett högt berg, där han såg något som liknade en stad. Han fördes dit och fick se en man som glänste som koppar. I handen hade han ett snöre av lin och en mätstav. Om mannen var en ängel eller Gud själv framgår inte, men mannen uppmanar Hesekiel: Använd nu dina ögon och öron och lägg noga märke till allt jag visar dig. Sedan skall du berätta för israeliterna om allt du har sett.

Och så börjar mannen visa Hesekiel ett nytt tempel och mäter upp väldigt exakta mått, templets funktion beskrivs ingående, och så får Hesekiel se hur Guds härlighet återvänder till templet – d v s Gud finns i landet igen och Guds röst säger: *På denna plats skall min tron stå och jag skall för all framtid bo hos mitt folk.* Vilken tröst det måste ha varit för folket när han beskriver vad han sett. Och faktum är ju att folket fick komma tillbaks till sitt land så småningom och Jerusalem kom att bli huvudstad. Templet byggdes upp igen, men inte utifrån Hesekiels beskrivning.

Men i beskrivningen av templet finns också en skildring av hur en källa flödar fram och rinner ut genom landet. Så här beskrivs det: Hes 47:1 *Han förde mig tillbaka till templets ingång. Då såg jag vatten*

tränga fram under tröskeln och rinna österut. Templets framsida vette åt öster. Vattnet kom från höger sida av templet och rann söder om altaret. 2Han förde mig ut genom norra porten och lät mig sedan följa utsidan fram till porten mot öster. Där flödade vattnet fram på höger sida. 3Mannen började gå österut med mätsnöre i handen. Han mätte upp 1 000 alnar och lät mig sedan vada genom vattnet, som nådde mig till fotknölnarna. 4Han mätte upp 1 000 alnar till och lät mig vada genom vattnet, som nu nådde mig till knäna. Han mätte upp 1 000 alnar till och lät mig vada genom vattnet, som nu nådde mig till midjan. 5Han mätte upp 1 000 alnar till. Nu var det en flod, jag kunde inte vada över den. Vattnet var så djupt att man måste simma. Det var en flod man inte kunde vada över.

Den här skildringen handlar om mycket mer än templets funktion just då vid den tiden, det handlar om vad Gud vill ge åt sitt folk, hur något nytt ska komma, och hur vi kan få ta emot av allt det han vill ge. Allt kommer från altaret, den plats där Gud ansågs ha sitt säte. Det är han som låter något rinna fram, som blir större och större. Men det handlar också om hur det går stegvis, en process för att använda ett modernt ord, hur vi hela tiden kan förstå mer och mer, och våga mer och mer. Jag tycker bilden är talande och eggat fantasin: Först står man vid vattnet och tittar och undrar; ska jag våga mig i, och sedan beroende på hur vattnet är och hur modig man är kan man komma djupare och djupare – för det är ju så att efter ett tag vänjer man sig och det är inte lika kallt längre, och man vågar lite mer. Och det här kan handla om olika områden i det kristna livet: Till en början det mest grundläggande: relationen till Jesus: vem är han? Vi tittar på andra, vi försöker förstå och vågar kanske lite närmare och märker: det fungerar; jag vill ha mer utav det och så går vi i så att det räcker oss till fotknölnarna och vågar oss djupare och djupare och kan så småningom säga: Jag vill att Jesus ska vara Herre i mitt liv, jag vill ha en relation med honom och Johannesevangeliets ord blir en verklighet: Åt alla som tar emot honom ger han rätten att bli Guds barn.

En viktig detalj i det hela är ju att mannen går före och visar vägen och utmanar. Det handlar om att göra det tillsammans med Jesus och lita på att när han visar vägen så fungerar det också. För ibland kan vi vara väldigt osäkra: förstår jag rätt, eller tänker jag fel, och ibland ser vi inte längre fram än till nästa krök och knappt det och kan inte

förstå om vi faktiskt kommer framåt eller bakåt. Men tänk att veta att han som säger: Följ mig, också har lovat "Jag är med er alla dagar"; om de är svarta och mörka eller ljusa och glada, Han är med och vill föra oss framåt.

Det här kan handla om att lära sig att be, det kan handla om att vara öppen för den helige ande och andens gåvor och frukter, det kan handla om helgelse, att komma närmare honom, det kan handla egentligen om vad du vill i det kristna livet; Han har gjort det möjligt att förstå mer och mer och vill hjälpa oss att upptäcka, hjälpa oss att ta steg för steg, och inte bara stå på stranden och titta på hur alla andra gör utan rent konkret själv hoppa i vattnet och se att det fungerar. För hur bra teorin än är, så är det erfarenheten som hjälper oss förstå om det fungerar. Petrus skriver om det i sitt andra brev: (2 Petr 1:3-7) *"Allt som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom som i sin härlighet och kraft har kallat oss. Han har gett oss sina stora och dyrbara löften för att ni tack vare dem ska bli delaktiga av gudomlig natur sedan ni kommit undan det fördärv som begäret drar med sig i denna värld. Sök därför med all iver att till er tro foga styrka, till styrkan kunskap, till kunskapen självbehärskning, till självbehärskningen uthållighet, till uthålligheten gudsfruktan till gudsfruktan broderlig omtanke och till omtanken kärlek."*

Låt oss återgå till Hesekiels syn. När han kommit ut i det djupa vattnet och tvingats simma så förs han upp på strandkanten och det beskrivs så här:

6Han sade till mig: "Ser du, människa?" Han förde mig tillbaka till strandkanten. 7Då jag kom tillbaka såg jag att det växte tätt med träd längs flodens båda stränder. 8Han sade till mig: "Detta vatten flyter genom landet österut, strömmar ner i Jordandalen och rinner sedan ut i havet, så att det salta vattnet där blir friskt. 9Där floden rinner ut skall det vimla av liv i vattnet, fisk skall finnas i överflöd. Där detta vatten rinner ut blir allt vatten friskt. Där floden rinner ut kan allt leva. 10Fiskare skall stå längs stranden; från En-Gedi till En Eglajim skall deras nät ligga på tork. Fisk av alla de slag skall finnas där, i samma överflöd som i Medelhavet. 11Men gölar och dammar skall inte bli friska, de tjänar till utvinning av salt. 12Längs floden, utmed båda stränderna, skall alla slags fruktträd växa. Deras blad skall inte vissna och deras frukt aldrig ta slut. Varje månad bär de ny

frukt, ty de får sitt vatten från helgedomen. Deras frukt skall ge föda och deras blad läkedom."

Där strömmen flyter fram ska det bli något nytt också runt den. Den kommer med liv och hälsa och läkedom, och till och med det som är dött ska få liv. Vi känner till döda havet som är så salt att ingenting kan leva där. Men enligt synen ska salthavet bli sött och vimla av fiskar och med träd runtomkring. Men det ska också lämnas en del gölar och dammar som fortfarande ska vara salta, eftersom saltet är nödvändigt för olika saker. Ingenting lämnas åt slumpen. Gud vill också återupprätta skapelsen och allt som blivit förstört. Det skall bli överflöd av träd och fruktträd och deras frukt skall aldrig ta slut. Det ska finnas föda och läkedom i trädens blad.

Allt detta är möjligt genom strömmen som flödar från templet, från Gud själv, som kan återupprätta och göra nytt, som genom att det bara finns där, kan göra något med oss. Kanske skulle man kunna översätta det med Guds kärlek och Guds nåd, som enligt Bibelns ord aldrig ska ta slut utan som finns till hands för den som vill ta emot det. Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen säger nya testamentet. Men Gud tvingar sig aldrig på. Erbjudandet finns, men om vi inte vill äta frukten; om vi inte vill ta emot hans läkedom så behöver vi inte göra det. Men om vi vill så får vi tillgång till det.

Jesus sa vid flera tillfällen: jag är livets vatten, den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig törstig igen. (vi hörde det tidigare i textläsningen). Men han säger också att vi ska få vara förmedlare av hans livgivande vatten: I Joh 7 säger Jesus: *Är någon törstig kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten som skriften säger. Detta sade han om anden som de som trodde på honom skulle få.*

Den som tror på honom får vara den som kan få visa på levande vattnet, genom att det redan flödar och det blir naturligt att ge vidare. Gud har valt att använda oss för att visa sin kärlek, och skicka vidare erbjudandet om föda och läkedom. Det borde ju innebära att där vi går fram kan vi få vara förmedlare av liv och läkedom, kan vi få möta den som har behov av olika slag med hans löfte att få del av något större, av hans kärlek. Inte så att vi sätter upp en stor skylt:

Kom! Här kan du få något nytt, utan genom att leva i Jesu närhet och låta det få konsekvenser i vårt liv, så att det kan få flöda. En man sa: jag tar oftast inte initiativ till att tala om min tro på jobbet, men vi kommer ofta in på det i alla fall, och så får jag berätta om min tro.

Det är Jesus som gör att vattnet flödar, inte vår prestation eller insats. Hesekiel fick uppmaningen att berätta för sina landsmän vad han hade sett för att uppmuntra och stötta dem för att kunna få ett hopp inför framtiden. Vi är olika som människor och har därför sett olika sidor och möjligheter av vad Gud vill göra, och så kan vi få uppmuntra varandra och berätta för varandra. Han vill leda oss ut i det okända, där vi kanske inte alltid har kontrollen, men där han har lovat att finnas med och leda steg för steg och hela tiden göra nya upptäckter och få se mer och mer av vilka möjligheter han har.

Hesekiels syn var säkerligen både uppskattad och ifrågasatt när den berättades. Tänk att Gud vill, men samtidigt hur skulle det kunna vara möjligt? Mänskligt sett gick det inte, men gudomligt sett så finns alla möjligheter, vilket också uttrycks på flera ställen i Nya testamentet. *För Gud är allting möjligt! För människor är det omöjligt men för Gud är allting möjligt. Har jag inte sagt dig att om du tror skall du få se Guds härlighet?*

Vi kan tvivla, vi kan ifrågasätta, men han vill ge oss av det levande vattnet, han vill låta oss förstå mer och mer vem han är, han vill ge oss en tillit till hans kraft och styrka, som inte beror av vår egen, utan som finns där oavsett om vi känner oss svaga eller starka, oavsett om vi känner oss trosvissa eller som tvivlare. Och han vill ge oss erfarenhet av vad det innebär att få del av hans levande vatten!

Strömmen från templet rann mot öster, symbolen för det som ligger framför, symbolen för soluppgången. Vi får se framåt med förväntan och samtidigt med en bön att få se mer av vem han är och vad han vill göra.

AMEN